

ROMARSKA CERKEV.

Anton Vodnik.

Med svečanim vihtenjem kadilnic,
med blede procesijo sveč spokornih
v rokàh, ki so nosile jih nepremično,
je stopil duhovnik kot kralj pred oltar.

V zlatem ornatu, ki se je svetil v mraku
kot daljno okno palače, ki v njej se sprehajajo
angeli v oblačilih žareče razbeljenih,
je bil divjemirna, grozna prikazen
iz krajev molka in čudnega gledanja.

Mračne stene so bile stražarke za našo bojazen,
ki nam zvezála roké je z glasovi orgel,
srdito bučečih kot trume oboroženih vojščakov,
razvrščajočih se krog svojega kralja
v pozdrav, ki bo razmájal zêmljo v tečajih.

Hreščale kosti so nam v težkih oklepih,
kadilo in naraščajoče romarske pesmi
so s svojo čudno ljubezensko blodnostjo
dušile nam krike hlastajoče pohotnosti
po vedno močnejšem vinu iz krvavih vrčev
bledih angelov strežajev.

Med tréskanjem orgel, viharja na gori Sion,
z nadčloveško močjo smo naenkrat vpili:
Pelji nas, pelji nas, kralj, na veličastni pohod!
Dvignil oltar se je s svojo monštranco,
zvonovi rjovel kot divje zveri ob požaru,
do stropa vihtenje kadilnic je švigalo —
in odšli smo v spremstvu neštevilnih nosilnic
z vojvodi in vojskovodji
pod oboke vesoljne zêmlje
mimo samih cerkvâ,
iz katerih so nove, zmagoslavne se trume izlivalo
v naših korakov orjaško bučanje.

Ustávilí smo se v dolini Jozafat.